

Brane Mozetič

PESMI ZA UMRLIMI SANJAMI

so stvari, ki jih ne znaš izreči
so stvari, ki jih ne upaš
jih ne moreš, jih ne smeš
redko se izmuzne nežen stavek

ko začutim, da je blizu hlad
so laži, ki na tvoji koži
puščajo sledi, ugrizi, praske
dolge tedne butajo v oči

so besede, ki jih skrivaš
sramežljivo šepetaš, me stiskaš
in z velikimi očmi sprašuješ

komaj slišno, drgetaje
ali boš še ljubil me potem
ali res bom moral umreti.

* * *

hotel vse bi doživeti, vse
imeti, videti, se dotakniti
nagrmaditi stvari, ljudi
okoli sebe, v njih vstopiti

da ostaneš, obdržiš se –
hotel bi biti s tabo, daleč stran
daj, pojdiva, me rotiš in vlečeš
mimo hiš, izložb, po praznem mestu

hotel bi spati s tabo, kar naprej –
smejim se ti, tem tvojim željam
iztrgam se in stečem, zaletavam

se v smetnjake, rad s seboj bi vzel me
kaj, se derem in te drezam
dokler me ne ujameš, zgrabiš, ne spustiš.

* * *

sanjal sem te, da zakrilil si
z rokami, da bi poletel, drugam
v drugo zgodbo, da bi zemlja se sploščila
da divjad imela roke bi, jeziki

bi se sklanjali k cvetovom
ti pod vodo bi objemal sto in sto
teles, vseh mehkih, svežih
ki dajala bi ti moč in up

sanjal sem, kako presrečen se dviguješ
kličeš mi, me vabiš, naj pozabim
naj spustim iz rok te kepe zemlje

naj razprem se, naj se širim
naj zlebdim, naj se te dotaknem –
kako bolijo sanje, tvoj poljub.

* * *

noč sva, ki počasi se spusti
pregrne tla, telesa, sanje
o svetlobi, lesk zabriševa v očeh
skrijeva solzé, dotike rok

nič sva, širiva objem, loviva
mlado, svežo kri, fanta, ki se
stiska k steni – lep, z velikimi očmi
tako željan rešitve in sveta

da stopiva tik zraven, kakor piš
zabrodiva v lase, ovijeva telo
prekrijeva s poljubi, žejna

se vsesava v kožo, slačiva blago
potopiva usta v nežen sok
in presrečna vzameva ga v svojo tèmò.

* * *

v snegu radi vidijo se
madeži krvi in v poletju
trupla prej sprhne, v joku
radi se zgubijo vsi občutki

in oko je votlo, roka se
narahlo dvigne skoz praznino
v megli radi zginejo koraki
in v globini mojega telesa

krhki fantje radi iščejo
pozabo, trepetajo od strahu
da izginejo neslišno, s smehom

gledava ves ta preplet teles
in trupel, veva, da je tisto
čisto blizu, mehko, sladko.

* * *

kopljeva se v krvi kot otroka
v blatu, maževa si lica, usta
srečna, ko sladkobo vpija jezik
ko zamahneš, raniš še, ko raniš bolj

dvigneš glavo in me piješ, dolgo
trikrat sedem let, poležeš me
ob sebe, hropeš, stisneš v krču
kot da hotel večno spati bi z menoj

praviš, da me ljubiš, in kričiš, zakaj
zakaj, vlečeš stran me, daleč
kjer je vsa pozaba, ni strahu

razpneš me po vrveh, potem
lebdiva, kopljeva se v smrti
srečna poletiva onstran vsega.

* * *

sediš ob meni, tiho se prižemaš
glavo si položil mi na ramo
z ustnicami prisesaš se v vrat
in pustiš, da čas se ustavlja

mimo šibajo gozdovi, svet
njihovo vrvenje, v tebi vstaja
nek občutek prazne sobe
in tedaj zagrabiš za volan

se streseš, grizeš kožo, v blazni
tej hitrosti, ko letiva po
cestišču, vem, da hotel le za tren

si obrniti, le za hip poslati
stran prihodnost – stisnem k sebi te,
ustavim, v tišini sanjam mir.